

kommer det mig rigtignok, at de Indgreb, som Lovforslaget i det hele taget foretager i Ejendomsretten, her har naaet et Højdepunkt, som man ikke skulde tro det var muligt at naa. Jeg vil altsaa gerne vide, om disse Bemærkninger faar Betydning som Fortolkning af selve Lovforslagets Bestemmelser.

Jeg har endnu et Par Bemærkninger at gøre, først til Bestemmelsen i § 14, hvorefter der bliver en almindelig Ret til at færdes paa den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred. At denne Adgang bør indtræde som Følge af, at man enkelte Steder i Landet trænger til at færdes paa Strandbredden, tror jeg egentlig ikke. Men hvis man vil udlede en Adgang for Almenheden til at færdes paa Strandbredden af det Forhold, at Fiskerne fra Arilds Tid har haft Ret til at tørre deres Garn paa Strandbredden saa langt op, som de kunde kaste Rorpinden fra deres Baad, vil jeg dertil bemærke, at jeg intet Steds har set, at denne Adgang for Fiskerne er indskrænket til den for Græsvækst blottede Del af Strandbredden. Jeg bilder mig ind, at den lige saa godt strækker sig til den græsbevoksede Del. Vil man derfor slaa denne Regel fast, tror jeg ikke, at man kan slippe for at give Adgang ogsaa til den græsbevoksede Strandbred. Jeg ved ikke, om det er et vist agrarisk Hensyn, der har gjort sig gældende overfor denne. Jeg tror dog ikke, man kan udlede en almindelig Adgang til at færdes paa Strandbredden af Fiskernes Ret saaledes, at man kun giver Adgang til den for Græsvækst blottede Strandbred, man maa ogsaa give Adgang til den græsbevoksede. I saa Fald kan der opstaa Tilfælde, der kan være ubehagelige for mange Ejendomsbesiddere. Men denne Bestemmelse kommer ogsaa, som det saa ofte hænder her i dette Lovforslag, i Strid med den Naturfredning, som Lovforslaget ellers tilsigter. Thi paa en saadan Strandbred, enten den nu er blottet for Græsvækst eller begroet, er der Redepladser for den Fugleverden, der hører til der, og den har jo efter de Grundsætninger, jeg udviklede før, Krav paa at blive fredet. Bliver man nu nødt til at aabne Adgang for almindelig Færdsel paa Stranden for alle de Dreng, der har i Sinde at plyndre Fugle-reder, kommer man derved i Strid med Lovforslagets Naturfredningsformaal. Jeg nævner dette, fordi det viser, foruden det, der allerede er anført, at man ikke bør indrette denne Lov saadan, at man med en Lineal trækker de samme Streger for hele Landet. Ved København og Aarhus kan man have Trang til at faa Adgang til Stran-

den. Men saa kan man lovgive, hvis man vil lovgive, lokalt, saaledes at der nogle Steder er Adgang til at færdes paa Stranden, hvor det passer, medens man hindrer Adgangen til Stranden andre Steder, hvor det er i Overensstemmelse med Naturfredningen. Man kan ikke behandle dette Spørgsmaal, som om der ingen Forskel er de forskellige Steder. Maa jeg i Parentes bemærke, at efter Lovforslaget er denne Adgang til Strandbredden begrænset til Folk til Fods. Jeg kan da nok forstaa, at med Automobil og Vogn maa man ikke køre paa Stranden; men jeg kunde have Lyst til at vide, om man ikke maa køre der paa Cykle. Det er ikke, fordi jeg er saa forlegen for, at der ogsaa skal blive Adgang for Cyklisterne; men jeg forstaa jo, at man her giver efter for et folkeligt Krav, og Cyklen er et i høj Grad folkeligt Køretøj. Og nu er det saadan, at det at være i Besiddelse af en Cykle øver en ganske ejendommelig Indflydelse paa Folk. De, der uden Cykle er meget skikkelige, medgørlige og hensynsfulde Mennesker, bliver tit noget helt andet, naar de sidder paa en Cykle. Og hvis det derfor er forbudt for Cyklistere at færdes paa Strandbredden, tror jeg, man bliver nødt til at etablere et ret stort Tilsynsmandskab, for ellers kan man være overbevist om, at dette Forbud vil blive overtraadt paa de milølange Kyster. Jeg er da bange for, at det Ord „til Fods“ ikke vil faa saare megen praktisk Betydning.

I § 14 er der ogsaa den overordentlig vidtgaaende Bestemmelse, der giver en Fredningskommissær Ret til ved sin Kendelse uden videre at give „uhindret Adgang for alle og enhver“ til at opholde sig paa eller færdes over en privat Ejendom. Det er en meget vidtgaaende Bestemmelse. Hvad der er tænkt paa ved den, kan jeg ikke vide, men jeg skulde tro, at der bl. a. maatte være tænkt paa Adgangen til private Skove. Men enten der nu er tænkt derpaa eller ej, vil denne Bestemmelse kunne blive brugt paa den Maade, at en Fredningskommissær kan dekrettere Adgang for alle og enhver til at færdes over privat Ejendom og ogsaa gennem private Skove. Med Hensyn til denne Adgang til Skove forekommer det mig, at en saadan Lovbestemmelse ikke er paakrævet her i Landet. Vi har for det første et ret rigeligt Antal Statsskove, som man kan give Adgang til, og dernæst mener jeg, at der i det hele taget med Hensyn til Adgang til private Skove vises overordentlig stor Liberalitet her i Landet. Rundt omkring i Landet plejer private Skoveejere at holde Skovene fuldt aabne for Publikum,